

JORDI QUEROL

Israel-Palestina: els errors del maniqueisme

Els anys seixanta, entre els nacionalistes catalans era "moda" Israel. Un poble que havia recuperat el seu estat després de mil nou-cents anys, víctima de la barbàrie nazi, resultava molt atractiu per a aquells que resistien el genocidi cultural del franquisme. Després, però, ja no "s'estilava" donar suport a Israel, convertit, després de tres guerres victorioses contra els seus veïns –sempre iniciades pels àrabs–, de petit David en "Goliath"; als catalans ens agraden les causes perdudes, com més difícils i minoritàries millor... tot i que després ens puguem trobar amb l'Iran del Khomeini o la Iugoslàvia titoista.

Des de fa anys, la "moda" són "els pobrets palestins" i, doncs, hem procurat oblidar el que no ens quadrava en aquest esquema: la venda pels cacics palestins de les pitjors terres a uns jueus que encara no tenien poder real per a imposarse, venda que va finançar els estudis universitaris de les elits que ara reclamen les "terres que ens foren arrabassades"; la col·laboració dels moviments palestins, i la seua màxima autoritat religiosa, el Gran Mufti de Jerusalem, amb un Hitler exterminador de jueus i enemic dels anglesos; la negativa dels àrabs de Palestina a acceptar la participació acordada per l'ONU en dos estats –si ara pogueren tornar arrere, i tenir l'estat que van rebutjar!– convençuts per sirians, egipcis i jordans que "llançarien els jueus a la mar", i que els "germans àrabs" no els abandonarien...

Però Hussein de Jordània va matar més palestins que Israel, Síria els ha utilitzat com ha volgut, Egipte s'ha burlat d'ells (Per a què volem Gaza?, va dir a Israel en signar la pau), que saudites i kuwaitians els van deixar d'ajudar quan, imprudents, van eixir a aclamar uns míssils de Saddam que, més que sobre Israel, van caure sobre Palestina....

Sovint oblidem quin és, malgrat tot, l'únic estat democràtic de la zona, on els ciutadans israelians d'origen àrab o drus

tenen dret a vot. Sovint oblidem que el Líban no fou només envaït per Israel, sinó per Síria.

Parlem del Govern de Palestina? Parlem d'un Arafat que arrossega una corrupció ministerial tal que el mateix Parlament palestí hagué de denunciar-la? Parlem de les execucions públiques, del silenciament de l'oposició, de com en-

"Ningú no explica qui incita els nens a posar-se davant dels tancs, qui els anima primer a la guerra santa i després els plora com a màrtirs convenients per a la causa. I quan el 'pobre' ministre Piqué va gosar fer certa comparança, la premsa espanyola li va caure al damunt"

tén l'actual Govern palestí la llibertat d'expressió?

La mítica "segona intifada". Els mitjans de comunicació espanyols ens han repetit mil vegades la causa: la visita-provocació de Sharon a l'Explanada de les Mesquites, quan era cap de l'oposició. Sí que va ser ràpida la resposta! El mateix dia estava tot llest per a una "intifada" de la qual les televisions ofereixen sempre imatges de joves palestins, llançant una inofensiva pedra contra ge-

gantins carros de combat israelians. Ningú no explica qui incita els nens a posar-se davant dels tancs, qui els anima primer a la guerra santa i després els plora com a màrtirs convenients per a la causa. I quan el "pobre" ministre Piqué va gosar fer certa comparança, tota la premsa espanyola li va caure al damunt; senzillament, "no tocava".

Parlem de la imatge esgarrifosa del nen mort mentre el pare intenta inútilment cobrir-lo amb el seu cos. Per què sempre veiem un costat, el dels soldats israelians disparant, i no ens mostren com pare i fill es troben entre dos focs, que a l'altre costat milicians palestins amb armes de foc disparen també i que a hores d'ara la seua mort, lamentable, no se sap encara qui la va produir?

Qui pot imaginar que els milions de persones d'origen alemany que donaren suport a Hitler en els anys 40 i van haver de fugir després dels territoris polonesos o txecs hagen de tornar ara, com a condició per a l'entrada de Polònia o Txèquia en la Unió Europea? Però Palestina posa com a condició *sine qua non* "el retorn de tots els refugiats que van marxar el 48, i dels seus descendents". No demanen compensacions econòmiques sinó el retorn a les ciutats, ara israelianes, que abandonaren fa 53 anys. Això no és "llançar els jueus a la mar" de nou? Això no és no voler signar la pau i triar el degoteig continu de vides, i la caiguda en mans de l'integrisme d'un nombre cada vegada major de joves palestins?

Amb aquesta argumentació, no neguem els "drets raonables" dels palestins. En aquest conflicte, desenvolupat en un espai tan minúscul, on cada metre de terra, i d'aigua, suposa molt en el passat i en el futur de dos pobles, les visions en blanc i negre sempre pecaran de simplistes. Es tracta de fer veure que, enfront del sentir majoritari en alguns sectors del nacionalisme català, hi ha un enfocament distint d'aquesta complicada qüestió.

Escriptor